

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT (femte avdelningen)
den 10 september 2002 *

I mål T-223/01,

Japan Tobacco Inc., Tokyo (Japan),

JT International SA, Genève (Schweiz),

företrädna av advokaten O. Brouwer och P. Lomas, solicitor, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Europaparlamentet, företrätt av C. Pennera och M. Moore, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

och

Europeiska unionens råd, företrätt av E. Karlsson, i egenskap av ombud,

svarande,

* Rättegångsspråk: engelska.

angående en talan om ogiltigförklaring av artikel 7 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/37/EG av den 5 juni 2001 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om tillverkning, presentation och försäljning av tobaksvaror (EGT L 194, s. 26),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (femte avdelningen)

sammansatt av ordföranden J.D. Cooke samt domarna R. García-Valdecasas och P. Lindh,

justitiesekreterare: H. Jung,

följande

Beslut

Tillämpliga bestämmelser

- 1 Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/37/EG av den 5 juni 2001 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om tillverkning,

presentation och försäljning av tobaksvaror (EGT L 194, s. 26, nedan kallat direktivet) innehåller bland annat följande bestämmelser:

”Artikel 1

Syfte

Syftet med detta direktiv är att tillnärma medlemsstaternas lagar och andra författningar om den högsta tillåtna halten av tjära, nikotin och kolmonoxid i cigaretter, de varningstexter och andra uppgifter som skall finnas på styckförpackningar med tobaksvaror samt vissa åtgärder avseende ingredienser i och beskrivning av tobaksvaror, med utgångspunkt i en hög hälsoskyddsnivå.

Artikel 2

Definitioner

I detta direktiv avses med

1. tobaksvaror: produkter avsedda att rökas, snusas, sugas på eller tuggas så vitt de är tillverkade, även delvis, av tobak, genetiskt modifierad eller ej,

...

Artikel 7

Produktbeskrivningar

Med verkan... från och med den 30 september 2003 och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 5.1 får texter, namn, varumärken och figurativa eller andra märken som ger intrycket att en viss tobaksvara är mindre skadlig än andra inte användas på tobaksvarors förpackningar.

...

Artikel 14

Genomförande

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 15 första stycket skall medlemsstaterna senast den 30 september 2002 sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De skall genast underrätta kommissionen om detta.

...”

- 2 I skäl 27 i direktivet föreskrivs följande:

”Användning av viss text på förpackningar med tobaksvaror, såsom ’låg tjärhalt’ (low tar), ’mycket lätt’ (ultra light), ’lätt’ (light), ’mild’ (mild), namn, bilder och figurativa eller andra tecken kan vilseleda konsumenten till att tro att sådana produkter är mindre skadliga, och ger upphov till ändringar i konsumtionen...”

Bakgrund till tvisten

- 3 Sökandebolagen tillhör en koncern som är verksam på cigarettmarknaden. De tillverkar och saluför bland annat cigaretter av märket MILD SEVEN. Försäljningen av dessa cigaretter motsvarar mer än 40 procent av den totala försäljningen och mer än 40 procent av det första sökandebolagets vinster.
- 4 Det första sökandebolaget är ägare till varumärket MILD SEVEN i hela världen, särskilt inom Europeiska unionen, och det andra sökandebolaget är innehavare av licensen till detta varumärke. Sökandena har gjort gällande att nämnda varumärke är det näst största varumärket i världen och att de har gjort betydande investeringar för att säkerställa dess utveckling.
- 5 Sökandena anser att de, om artikel 7 i direktivet (nedan kallad artikel 7) tillämpades på existerande varumärken, skulle fräntas sina immateriella rättigheter till varumärket MILD SEVEN och att detta varumärkes värde skulle skadas väsentligt i hela världen.

Förfarandet och parternas yrkanden

- 6 Sökandena har väckt förevarande talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 20 september 2001.

- 7 De har åberopat följande fem grunder till stöd för sin talan om ogiltigförklaring av artikel 7 i direktivet: bristande behörighet för gemenskapen att harmonisera lagstiftningarna då det inte sannolikt har uppkommit hinder för handeln eller allvarlig snedvridning av konkurrensen, otillåten kränkning av sökandenas immateriella rättigheter, åsidosättande av proportionalitetsprincipen, bristande motivering och åsidosättande av principen om likabehandling.

- 8 Genom särskilda handlingar som inkom till förstainstansrättens kansli den 12 och den 26 november 2001 har parlamentet och rådet gjort en invändning om rättegångshinder enligt artikel 114 i förstainstansrättens rättegångsregler.

- 9 Den 10 januari 2002 yttrade sig sökandena över dessa invändningar.

- 10 Genom ansökningar som inkom till förstainstansrättens kansli den 15 och den 20 februari 2002 har dels kommissionen och konungariket Nederländerna, dels Förenade kungariket, begärt att få intervensera i förevarande mål till stöd för parlamentets och rådets yrkanden.

11 Parterna har upplyst förstainstansrätten om att de inte har några invändningar mot ansökningarna. Sökandena har emellertid genom skrivelser av den 7 och den 26 mars 2002 begärt konfidentiell behandling av vissa delar i ansökan med tillämpning av artikel 116.2 i rättegångsreglerna.

12 Sökandena har yrkat att förstainstansrätten skall:

— fastslå att talan kan prövas i sak,

— ogiltigförklara artikel 7 i dess helhet,

— i andra hand, ogiltigförklara artikel 7 till den del den hindrar sökandena från att använda varumärket MILD SEVEN i Europeiska unionen, och

— förplikta parlamentet och/eller rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

13 Parlamentet har yrkat att förstainstansrätten skall:

— avvisa talan i dess helhet, och

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

14 Rådet har yrkat att förstainstansrätten skall:

- avvisa talan, och

- förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Upptagande till sakprövning

- 15 Enligt artikel 114.1 i rättegångsreglerna kan förstainstansrätten, om en part begär att rätten skall meddela beslut i fråga om rättegångshinder, meddela beslut i denna fråga utan att pröva själva sakfrågan. Enligt artikel 114.3 skall återstoden av förfarandet vara muntligt om inte rätten bestämmer annat. Förstainstansrätten anser att den i förevarande mål har fått tillräckligt med upplysningar genom undersökningen av handlingarna i målet för att pröva begäran utan att inleda det muntliga förfarandet.
- 16 Parlamentet och rådet har gjort gällande att begäran om ogiltigförklaring av artikel 7 i direktivet inte kan upptas till sakprövning med den motiveringen att sökandena varken berörs direkt eller personligen av denna artikel i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG. Rådet har även gjort gällande att sökandena inte är behöriga att väcka talan om ogiltigförklaring av en bestämmelse i ett direktiv.
- 17 Sökandena har bestritt de grunder för att talan inte kan prövas i sak som har åberopats av parlamentet och rådet. De anser att de är behöriga att begära ogiltigförklaring av artikel 7 och har gjort gällande att det är uppenbart att de

berörs direkt och personligen av denna bestämmelse. De har särskilt gjort gällande att de varken anser att direktivet skall ogiltigförklaras i sin helhet eller att förstainstansrätten skall fatta ett beslut om tolkningen av direktivet, utan att de anser att enbart artikel 7 skall ogiltigförklaras. Enligt sökandena kan denna artikel betraktas fristående från resten av direktivet.

- 18 Förstainstansrätten skall inledningsvis pröva den av rådet åberopade grunden enligt vilken talan inte kan prövas i sak eftersom sökandena inte är behöriga att väcka talan om ogiltigförklaring av en bestämmelse i ett direktiv.

Avsaknad av behörighet att väcka talan om ogiltigförklaring av en bestämmelse i ett direktiv

Parternas argument

- 19 Rådet har gjort gällande att sökandena inte är behöriga att väcka talan om ogiltigförklaring av en bestämmelse i ett direktiv. I artikel 230 fjärde stycket EG föreskrivs inte någon rätt för enskilda att väcka direkt talan mot direktiven. Rådet har gjort gällande att, till skillnad från förordningar, direktiv inte får några rättsverkningar förrän efter det att de har införlivats med medlemsstaternas nationella rätt, eftersom det är de nationella bestämmelserna som ger rättigheter och medför skyldigheter för enskilda (domstolens dom av den 7 mars 1996 i mål C-192/94, El Corte Inglés, REG 1996, s. I-1281, punkt 15).
- 20 Rådet har påpekat att det är omöjligt att fastställa om sökandena kan beröras direkt och personligen av artikel 7 innan denna artikel har införlivats i medlemsstaternas nationella rätt eller åtminstone innan den föreskrivna fristen för detta införlivande (30 september 2003) har löpt ut. Enligt rådet är det nämligen först vid denna tidpunkt som artikel 7 får rättsverkningar i förhållande till sökandena.

- 21 Rådet har tillagt att medlemsstaterna har ett utrymme för skönsmässig bedömning i fråga om genomförandet av direktivet, vilket innebär att det på nuvarande stadium inte är möjligt att känna till den exakta lydelsen av framtida nationella bestämmelser och särskilt inte att veta om medlemsstaterna kommer att upprätta en (icke uttömmande) förteckning över ord som skall förbjudas på tobaksvarornas förpackningar samt, i förekommande fall, om ordet ”mild” kommer att finnas med i förteckningen, eftersom detta ord inte återges i samtliga språkversioner av direktivet.
- 22 Artikel 7 är uppenbarligen en bestämmelse av allmän räckvidd som på ett abstrakt sätt är tillämplig i objektiva bestämda situationer. Den skall således inte anses som ett förtäckt beslut och som sådant utgöra föremål för en begäran om ogiltigförklaring enligt artikel 230 fjärde stycket EG.
- 23 Sökandena har bestritt påståendet att direktiv, inklusive ”egentliga direktiv”, till sin art är sådana att de aldrig kan utgöra föremål för talan om ogiltigförklaring av fysiska eller juridiska personer med stöd av artikel 230 fjärde stycket EG. Även om det hittills inte med framgång har väckts någon talan om ogiltigförklaring av detta slag, framgår det av rättspraxis att detta påstående är felaktigt och att den korrekta prövning som skall göras innebär att det skall utvärderas om åtgärden berör sökandena direkt och personligen (domstolens dom av den 29 juni 1993 i mål C-298/89, Gibraltar mot rådet, REG 1993, s. I-3605, svensk specialutgåva, volym 14, s. 243, och förstainstansrättens dom av den 17 juni 1998 i mål T-135/96, UEAPME mot rådet, REG 1998, s. II-2335, och av den 27 juni 2000 i de förenade målen T-172/98 och T-175/98—T-177/98, Salamander m.fl. mot parlamentet och rådet, REG 2000, s. II-2487). Följaktligen ankommer det inte på sökandena att visa att artikel 7 utgör ett förtäckt beslut.
- 24 Sökandena har gjort gällande att kravet att ett direktiv på grund av sin art skall införlivas med nationell rätt inte utesluter möjligheten att väcka talan mot en sådan rättsakt. Om detta krav automatiskt skulle hindra varje talan som väcks av en fysisk eller juridisk person, skulle inte domstolen i de avgöranden som anges i

föregående punkt ha prövat eller behövt pröva om de fysiska eller juridiska personerna i fråga berördes direkt och personligen av de ifrågavarande direktiven.

25 Sökandena har även gjort gällande att rådets argument avseende fristen för införlivande av artikel 7 inte är relevant. De har gjort gällande att eftersom denna artikel trädde i kraft den 18 juli 2001 skulle de, om de hade väntat till den 30 september 2003, dagen då denna artikel medför rättsverkningar, ha ansetts ha förverkat sin rätt att begära ogiltigförklaring av den. Till stöd för sin argumentation har de anfört att i domen av den 18 maj 1994 i mål C-309/89, Codorniu mot rådet (REG 1994, s. I-1853; svensk specialutgåva, volym 15, s. 141), utgjorde inte den omständigheten att det var fem år mellan den dag då bestämmelsen i fråga trädde i kraft, den 1 september 1989, och den dag då bestämmelsen skulle få sina rättsverkningar i förhållande till sökanden något hinder för att talan, som väcktes den 9 oktober 1989, kunde tas upp till sakprövning.

26 I andra hand har sökandena gjort gällande att om det skulle bli nödvändigt att visa att artikel 7 till sitt innehåll är ett beslut i den mening som avses i artikel 230 EG, är det innehållet i och inte formen av nämnda rättsakt som är avgörande för frågan huruvida den kan utgöra föremål för en talan enligt denna artikel. I detta avseende skall särskilt den begränsade karaktären av den personkrets för vilken rättsakten får rättsverkningar undersökas (domstolens dom av den 14 december 1962 i de förenade målen 16/62 och 17/62, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes m.fl. mot rådet, REG 1962, s. 901; svensk specialutgåva, volym 1, s. 145). Sökandena har gjort gällande att artikel 7, eftersom den avser "beskrivande ord" såsom "light" och "ultra light", är tillämplig med avseende på alla tobakstillverkare och således utgör ett "faktiskt" beslut i förhållande till sökandena eftersom den får en "särskild verkan" för dem (liksom för de tillverkare som är innehavare av varumärkena SUAVE och MILDE SORTE, vilka berörs på samma sätt). Sökandena och sistnämnda tillverkare är nämligen de enda aktörerna vars registrerade varumärken innehåller ord som anses vara "beskrivande" enligt direktivet.

Förstainstansrättens bedömning

- 27 I förevarande mål skall det prövas huruvida en talan om ogiltigförklaring av ett direktiv som har antagits av parlamentet och rådet med stöd av artiklarna 95 EG och 113 EG, vilken har väckts av en juridisk person enligt artikel 230 fjärde stycket EG, kan tas upp till sakprövning.
- 28 I artikel 230 fjärde stycket EG anges inte uttryckligen att en talan om ogiltigförklaring av ett direktiv som väcks av enskilda kan upptas till sakprövning, men av domstolens och förstainstansrättens rättspraxis framgår att enbart detta förhållande inte är tillräckligt för att en sådan talan skall avvisas (se, för ett liknande resonemang, domarna i de ovannämnda målen Gibraltar mot rådet, punkterna 15—23, och UEAPME mot rådet, punkt 63). Gemenskapsinstitutionerna kan inte heller kringgå det rättsliga skydd som denna bestämmelse ger enskilda endast genom att välja en viss form för en viss rättsakt (förstainstansrättens beslut av den 30 september 1997 i mål T-122/96, Federolio mot kommissionen, REG 1997, s. II-1559, punkt 50).
- 29 Under vissa omständigheter kan för övrigt även en normativ rättsakt som är tillämplig på samtliga berörda ekonomiska aktörer beröra vissa av dessa aktörer direkt och personligen (se domstolens dom av den 17 januari 1985 i mål 11/82, Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen, REG 1985, s. 207, punkterna 11—32, och domen i det ovannämnda målet Salamander m.fl. mot parlamentet och rådet, punkt 30).
- 30 Av detta följer att enbart den omständigheten att artikel 7 utgör en del av en rättsakt som — vilket sökandena har medgett — har normativ karaktär och således utgör ett egentligt direktiv, och inte ett beslut som benämnts ”direktiv”, inte i sig är tillräcklig för att utesluta möjligheten att artikeln kan beröra dem direkt och personligen.

- 31 Rådets invändning om rättegångshinder på grund av att sökandena inte har behörighet att väcka talan om ogiltigförklaring av en bestämmelse i ett direktiv skall således ogillas.

Bristande behörighet att väcka talan i avsaknad av ett direkt intresse

Parternas argument

- 32 Parlamentet har gjort gällande att ett egentligt direktiv inte kan vara föremål för en talan om ogiltigförklaring som har väckts av en fysisk eller juridisk person. Direktivet som är i fråga i förevarande mål utgör obestriddligen ett direktiv till både innehåll och form. Enligt direktivet krävs att medlemsstaterna vidtar genomförandeåtgärder, och det syftar inte till någon del till att direkt ålägga enskilda ekonomiska aktörer skyldigheter. Rådet har tillagt att ett direktiv som det som har ifrågasatts i förevarande mål inte i sig, innan det har vidtagits nationella genomförandeåtgärder, direkt kan påverka sökandenas rättsliga ställning.
- 33 Parlamentet har gjort gällande att direktivet är riktat till medlemsstaterna och att det enligt artikel 249 EG är bindande för ”varje medlemsstat till vilken det är riktat” med avseende på det resultat som skall uppnås. Gemenskapsdomstolen har ännu aldrig funnit att en sådan talan kan upptas till sakprövning. Parlamentet har i detta avseende hänvisat särskilt till domstolens beslut av den 23 november 1995 i mål C-10/95 P, Asocarne mot rådet (REG 1995, s. I-4149), och till domen i det ovannämnda målet Salamander m.fl. mot parlamentet och rådet. Mot bakgrund av denna rättspraxis har parlamentet gjort gällande att ett egentligt direktiv aldrig kan beröra en enskild direkt i den mening som avses i artikel 230 EG eftersom det aldrig i sig kan ålägga enskilda rättsliga skyldigheter.

Parlamentet har bestritt den tolkning som sökandena har gjort av punkt 70 i domen i det ovannämnda målet Salamander m.fl. mot parlamentet och rådet. Denna punkt skall tolkas som att den innebär att en gemenskapsrättslig text som är ett äkta direktiv inte kan utgöra föremål för en talan om ogiltigförklaring av en fysisk eller juridisk person. Av detta följer att det för att fastställa huruvida en talan om ogiltigförklaring av ett direktiv kan upptas till sakprövning inte är relevant att göra gällande att medlemsstaterna enligt ett direktiv inte ges något utrymme för skönsmässig bedömning.

- 34 Sökandena kan inte heller stödja sig på domarna i de ovannämnda målen Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen och Codorniu mot rådet. I det första av dessa mål var den ifrågasatta rättsakten ett beslut, medan det i det andra målet var en förordning som ifrågasattes. Enligt artikel 249 EG kan emellertid enskilda åläggas skyldigheter genom ett beslut eller en förordning, och fysiska eller juridiska personer kan beröras direkt av dem i den mening som avses i artikel 230 EG.
- 35 Parlamentet anser att sökandena har misstolkat den väsentliga delen av domstolens resonemang i domen i det ovannämnda målet Codorniu mot rådet. Endast den omständigheten att detta mål avsåg en begränsning, genom en gemenskapsrättsakt, av användningen av ett varumärke innebär inte att varje likartad lagstiftningsåtgärd kan utgöra föremål för en talan om ogiltigförklaring av en fysisk eller juridisk person. Under alla omständigheter rör den del i denna dom som behandlar frågan om upptagande till sakprövning uteslutande frågan om att påverkas personligen (se särskilt punkt 19 i domen).
- 36 Rådet har anfört att de hänvisningar som sökandena har gjort till domen i det ovannämnda målet Salamander m.fl. mot parlamentet och rådet inte är relevanta. Det har understrukit att denna dom bekräftar dess egen uppfattning och har påpekat att de argument som sökanden har framfört i förevarande talan står i strid med dem som framfördes av sökandebolagen i det målet.
- 37 Sökandena har gjort gällande att en enskild enligt rättspraxis kan vara "direkt berörd" av ett direktiv även om det krävs ytterligare åtgärder för att direktivet

skall få "rättsverkningar" för denne. De har gjort gällande att, även om det skulle anses att medlemsstaterna har ett utrymme för skönsmässig bedömning vid genomförandet av artikel 7, detta inte utesluter att de berörs direkt av denna artikel, eftersom det inte finns några tvivel om hur medlemsstaterna skall utöva denna behörighet (domstolens dom av den 23 november 1971 i mål 62/70, Bock mot kommissionen, REG 1971, s. 897).

- 38 Sökandena har gjort gällande att artikel 7 leder till att användningen av varumärken som MILD SEVEN förbjuds, vilket innebär att medlemsstaterna inte ges något utrymme för skönsmässig bedömning. Förevarande mål skiljer sig i denna fråga från det ovannämnda målet Salamander m.fl. mot parlamentet och rådet, i vilket förstainstansrätten grundade sitt resonemang på den omständigheten att direktivet gav medlemsstaterna ett utrymme för skönsmässig bedömning. I domen i det målet fastslogs inte en allmän regel som kan tillämpas på alla direktiv, utan den avsåg endast de särskilda verkningar som bestämmelserna i det omtvistade direktivet fick för sökandena i det målet.
- 39 Sökandena har påpekat att inte något av de exempel som rådet har angett visar att medlemsstaterna har ett utrymme för skönsmässig bedömning avseende frågan huruvida cigaretter av märket MILD SEVEN kan tillverkas lagligen och/eller säljas inom gemenskapen efter den 30 september 2003. Dessa exempel avser endast den form och den metod som medlemsstaterna använder sig av för att uppfylla sin skyldighet att genomföra artikel 7, och inte artikelns materiella tillämpningsområde.
- 40 Sökandena har bestritt rådets argument att den omständigheten att det finns skillnader mellan de olika språkversionerna av direktivet visar att artikel 7 ger de nationella myndigheterna ett utrymme för skönsmässig bedömning av vilka ord som skall förbjudas. Även om ord som "light" och "mild" fortfarande får användas i medlemsstaterna då den språkversion av direktivet som används i dessa medlemsstater inte innehåller dessa ord, gäller inte artikel 7 i förhållande till de medlemsstater vars språkversion innehåller ordet "mild" och i vilka det således är förbjudet att använda varumärket MILD SEVEN.

- 41 Den omständigheten att det krävs att direktivet införlivas kan inte heller förhindra att sökandena berörs direkt av artikel 7. I punkt 7 i domen i det ovannämnda målet Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen angav domstolen tydligt att den omständigheten att det krävdes att regeringen i fråga vidtog åtgärder för genomförande av det ifrågasatta beslutet inte medförde att orsaksambandet mellan detta beslut och dess verkningar i förhållande till sökandena i fråga har upphört. I förevarande mål hade inte någon medlemsstat innan direktivet antogs för avsikt att förbjuda användningen av beskrivande ord och ännu mindre att frånta någon rätten till varumärken. Det är enbart artikel 7 som är orsaken till fråntagandet av denna rätt.
- 42 Enligt sökandena är det, för att fastställa om talan kan väckas mot en rättsakt, av betydelse att utröna om den är "den direkta orsaken till en rättsverkan" för sökanden. I detta avseende har de särskilt angett generaladvokaten Warners förslag till avgörande inför domstolens dom av den 18 november 1975 i mål 100/74, CAM mot kommissionen (REG 1975, s. 1393, 1406). Det skall således inte fastställas att enskilda kan åläggas skyldigheter enligt rättsakten.
- 43 Sökandena har i detta avseende bestritt den tolkning som parlamentet och rådet har gjort av domen i det ovannämnda målet Salamander m.fl. mot parlamentet och rådet. Enligt dem är den avgörande omständigheten i den domen konstaterandet att den ifrågasatta bestämmelsen var "formulerad i mycket allmänna ordalag" och följaktligen att "medlemsstaten [vid genomförandet hade] ett stort utrymme för skönsmässig bedömning" (punkt 69 i domen). Domen i nämnda mål avsåg således inte frågan huruvida en enskild kan vara direkt berörd av en bestämmelse i ett direktiv som är otvetydig och som föreskriver ett förbud, såsom artikel 7.
- 44 Sökandena har slutligen gjort gällande att medlemsstaternas skyldighet att genomföra artikel 7 är tvingande och att det resultat som de skall uppnå är ett förbud mot användning av vissa ord på tobaksvarornas förpackningar.

Förstainstansrättens bedömning

- 45 Av domstolens rättspraxis framgår att direkt påverkan förutsätter att den påtalade gemenskapsåtgärden direkt inverkar på den enskildes rättsliga ställning och att den är utformad så att den inte lämnar dem till vilka rättsakten är riktad, och som skall genomföra den, något utrymme för skönmässig bedömning. Detta innebär att genomförandet skall ha en rent automatisk karaktär och följa enbart av gemenskapslagstiftningen utan att några mellanliggande regler behöver tillämpas (se, för ett liknande resonemang, bland annat domstolens dom av den 13 maj 1971 i de förenade målen 41/70—44/70, *International Fruit Company m.fl. mot kommissionen*, punkt 23—29, av den 6 mars 1979 i mål 92/78, *Simmenthal mot kommissionen*, REG 1979, s. 777, punkterna 25 och 26, av den 26 april 1988 i mål 207/86, *Apesco mot kommissionen*, REG 1988, s. 2151, punkt 12, av den 26 juni 1990 i mål C-152/88, *Sofrimport mot kommissionen*, REG 1990, s. I-2477, punkt 9, och av den 5 maj 1998 i mål C-386/96 P, *Dreyfus mot kommissionen*, REG 1998, s. I-2309, punkt 43).
- 46 Detta innebär att i det fall då en institution riktar en gemenskapsrättsakt till en medlemsstat och de åtgärder som medlemsstaten skall vidta till följd av rättsakten har en automatisk karaktär eller om det under alla omständigheter inte råder någon tvekan om vilket resultatet blir, berör rättsakten således direkt vilken person som helst som påverkas av dessa åtgärder. Om medlemsstaten enligt rättsakten däremot har möjlighet att vidta åtgärder eller inte vidta åtgärder, är det åtgärderna eller underlåtenheten att vidta åtgärder som direkt berör den person som påverkas, och inte åtgärden i sig. Rättsakten i fråga skall således för att få rättsverkningar inte vara beroende av att en tredje part utnyttjar sitt utrymme för skönmässig bedömning, om det inte är uppenbart att detta utrymme endast kan utövas på ett visst sätt (se, för ett liknande resonemang, generaladvokaten Warners förslag till avgörande inför domen i det ovannämnda målet CAM mot kommissionen, s. 1410, och de hänvisningar som där görs, och generaladvokaten Jacobs förslag till avgörande inför domstolens dom av den 16 maj 1991 i mål C-358/89, *Extramet Industrie mot rådet*, REG 1991, s. I-2501, 2507).
- 47 I förevarande mål är det uppenbart att artikel 7 inte medför någon ändring av sökandenas rättsliga ställning förrän den införlivas med den nationella rätten i åtminstone en medlemsstat eller förrän fristen för införlivande av den löper ut,

nämligen den 30 september 2003. Sökandena förblir ägare till och innehavare av varumärket MILD SEVEN och har även fortsättningsvis rätt att använda varumärket för saluföring av cigaretter inom gemenskapen. Av detta följer att direktivet och särskilt artikel 7 i direktivet för närvarande inte har påverkat dem.

- 48 Sökandena har emellertid gjort gällande att artikel 7 redan utgör en integrerad del av gemenskapsrätten, vilket innebär att de skulle förklaras ha förverkat sin rätt att väcka talan om ogiltigförklaring med tillämpning av artikel 230 femte stycket EG om de väntade med att göra detta tills den 30 september 2003. De har gjort gällande att deras rättsliga ställning redan har förändrats eftersom medlemsstaterna redan är skyldiga att genomföra en åtgärd som kommer att leda till att de fräntas sina immateriella rättigheter.
- 49 Förstainstansrätten noterar i detta hänseende att ett direktiv i enlighet med artikel 249 EG skall vara bindande för varje medlemsstat till vilken det är riktat, men skall överlåta åt de nationella myndigheterna att bestämma form och tillvägagångssätt för genomförandet. Vad beträffar artikel 7 är resultatet som skall uppnås att genom lämpliga nationella bestämmelser säkerställa att med verkan från och med den 30 september 2003 skall inte några texter, namn, varumärken och figurativa eller andra märken som ger ett intryck av att en viss tobaksvara är mindre skadlig än andra användas på tobaksvarornas förpackningar. Mot bakgrund av hur syftet i fråga formulerats i artikel 7, är det uppenbart att medlemsstaterna inte ges något utrymme för skönsmässig bedömning avseende möjligheten att vidta åtgärder eller inte för att uppnå detta resultat.
- 50 Även om det skulle antas att medlemsstaterna införlivade artikel 7 med sin nationella rätt enligt dess exakta lydelse, medför inte denna omständighet en automatisk och omedelbar ändring av sökandenas existerande rättigheter eller rättsliga ställning.

- 51 För det första medför inte enbart den omständigheten att ordet "mild" finns bland de adjektiv som nämns som exempel i skäl 27 i direktivet att medlemsstaterna för att genomföra artikel 7 i sin nationella rätt är skyldiga att uttryckligen förbjuda användningen av detta ord. Som parlamentet och rådet med rätta har angett, omfattas beslutet att i den nationella rätten ange eller inte ange — antingen som exempel eller i samband med ett särskilt förbud — sådana ord eller märken som anges i skäl 27 i direktivet eller motsvarande ord eller märken av medlemsstaternas behörighet, med avseende på formen och tillvägagångssättet i enlighet med artikel 249 EG.
- 52 Det skall således inte uteslutas att en medlemsstat beslutar att införliva artikel 7 med sin nationella rätt i enlighet med den nuvarande lydelsen och ger de behöriga nationella domstolarna eller andra myndigheter som är ansvariga för att förordningen i fråga iakttas ansvaret att i varje enskilt fall besluta huruvida de ord som finns på en viss förpackning skall omfattas av förbudets tillämpningsområde.
- 53 För det andra har sökandena själva inte medgett att ordet "mild", såsom det anges i beteckningen MILD SEVEN, fungerar som ett beskrivande ord. De har understrukit att ordet "mild" inte anges efter varumärkets namn såsom är fallet exempelvis avseende beteckningarna "Marlboro lights" eller "Camel lights". Således kvarstår åtminstone frågan om artikel 7, efter att den införlivats med de nationella rättsordningarna, kommer att få till följd att användningen av varumärket MILD SEVEN förbjuds av det enda skälet att ordet "mild" på förpackningen, oavsett i vilket sammanhang det förekommer, nödvändigtvis ger ett intryck av att varan är mindre skadlig än övriga varor.
- 54 Denna fråga kan under alla omständigheter inte avgöras inom ramen för förevarande talan, utan skall avgöras av den nationella domstolen då direktivet har genomförts på grundval av den bedömning som denna domstol gör av de bevis som företes och, i förekommande fall, mot bakgrund av domstolens tolkning av artikel 7 inom ramen för artikel 234 EG.

- 55 Så länge frågan huruvida namnet MILD SEVEN är förbjudet enligt artikel 7 inte är slutligt avgjord, kan inte enbart antagandet av denna artikel leda till någon ändring av sökandens rättigheter till varumärket MILD SEVEN eller avseende saluföringen av sökandenas varor under detta varumärke.
- 56 Av detta följer att de verkningar som det har gjorts gällande att artikel 7 får på varumärket MILD SEVEN och på sökandenas kommersiella transaktioner inte kan uppkomma endast till följd av att direktivet antagits, utan för detta krävs att åtminstone en av två åtgärder vidtas av tredje parter, nämligen antingen att en eller flera medlemsstater väljer att i sin nationella lagstiftning införa ett uttryckligt förbud mot användning av ord av den typ som anges i skäl 27 i direktivet och särskilt av ordet "mild", eller att en nationell domstol beslutar att användningen av ordet MILD SEVEN på förpackningarna till de tobaksvaror som saluförs av sökandena faktiskt ger ett intryck av att dessa varor är mindre skadliga än andra.
- 57 Sökandena berörs således inte direkt av artikel 7.
- 58 Av detta följer att talan skall avvisas utan att det är nödvändigt att pröva frågan om sökandena berörs personligen av artikel 7.
- 59 Under dessa omständigheter saknas skäl att pröva interventionsansökningarna.

Rättegångskostnader

- 60 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Parlamentet och rådet har yrkat att sökandena skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökandena har tappat målet, skall parlamentets och rådets yrkande bifallas.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (femte avdelningen)

följande beslut:

- 1) **Talan avvisas.**
- 2) **Sökandena skall ersätta rättegångskostnaderna.**
- 3) **Det saknas skäl att pröva interventionsansökningarna.**

Luxemburg den 10 september 2002

H. Jung

Justitiesekreterare

J.D. Cooke

Ordförande